

Dr. A.H. Burton

De opstanding van de doden

Over de eerste en de tweede opstanding

Johannes 5:24-31

Het is heel goed mogelijk dat de titel boven dit stuk sommige lezers een beetje verrast. We zijn gewend om dit onderwerp te beschouwen als iets dat vaag is en in duisternis gehuld. Mogelijk hebben we de bekende gedachte dat er in de verre toekomst een ogenblik zal aanbreken dat de raderen van de tijd zullen stilstaan en de wereldgeschiedenis haar einde zal bereiken. Dat dan de graven geopend zullen worden, zodat allen die gestorven zijn, van het begin tot het einde van de tijd – gered of verloren – opstaan uit de dood om samen voor de gemeenschappelijke rechterstoel te worden gesteld en dan te horen waar men de eeuwigheid zal doorbrengen.

In een ander stuk zullen we ‘de drie oordelen’ behandelen, maar nu willen we met de hulp van de Heilige Geest onderzoeken wat de Bijbel ons leert over de opstanding van de doden. Bij zo’n onderwerp hoeft nauwelijks gezegd te worden, dat het Woord van God onze enige gids is. Wie anders dan God kan de toekomst bekend maken? Mensen kunnen spreken of schrijven over het *verleden* en het *heden*; maar wat de toekomst betreft, kan hij slechts gissen. Maar God heeft in Zijn Woord over de toekomst gesproken met evenveel zekerheid als over het verleden.

We nemen op voorhand aan dat onze lezers niet de leer van de Sadduceeën aanhangen, die zeiden dat er ‘geen opstanding’ is (Hand. 23:8), een leer die helaas in onze donkere tijd vol ontrouw herleefd is. ‘Door één mens is de zonde in de wereld gekomen, en door de zonde de dood’ (Rom. 5:12). Zo spreekt de Geest van

God door de apostel Paulus; en diezelfde Geest geeft door dezelfde schrijver getuigenis dat er een opstanding van de doden zal zijn, voor zowel de rechtvaardigen als de onrechtvaardigen (Hand. 24:15).

Wie zal dit feit tegenspreken? De zwarte sporen van de zonde zijn overal te zien, in de wereld daarbuiten en in het hart vanbinnen. En wat de dood betreft: we zijn met het gezicht ervan zo vertrouwd geworden, dat we geneigd zijn te denken dat hij altijd al bestond en voor altijd zal blijven. Maar er was een tijd dat de dood onbekend was, die gezegende tijd waarvan we lezen: 'God zag al wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed' (Gen. 1:31). Hoe kort die tijd duurde, weet iedere lezer van het boek Genesis. De aanblik van de goede schepping werd volledig veranderd door de intrede van de zonde; door de zonde is alles bedorven.

God kon niet langer met welgevallen op de wereld neerzien, op geen plek kon Zijn heilig oog met welbehagen rusten. Dit was zo tot de komst van Degene die verschenen is 'om de zonde af te schaffen, door het slachtoffer van Zichzelf' (Hebr. 9:26). Deze smetteloze Persoon is niemand anders dan de Heer van de heerlijkheid, Die Zichzelf vernederde om Mens te worden. Op Hem daalde uit de geopende hemel de Geest van God neer, terwijl de stem van de Vader verklaarde: 'Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welbehagen heb gevonden' (Matt. 3:16-17).

Op die zondeloze Persoon had de dood geen enkel recht. 'Zie, Ik kom om Uw wil te doen' (Hebr. 10:1-10) – dit waren Zijn woorden bij Zijn komst in de wereld. Dit was de wonderbare verklaring waarmee Hij op aarde kwam; en dit kenmerkt ieder woord, elke gedachte en al Zijn daden vanaf Zijn geboorte te Bethlehem tot Zijn dood aan het kruis.

Zijn dood, zegt u? Om die reden mag de lezer wel met ons uitroepen: 'Waarom is Hij dan gestorven, als de dood geen aanspraak op Hem had?' Het gebeurde omdat de zonde op geen andere wijze kon worden weggedaan; alleen door de offerande van Hemzelf kon dit gebeuren! De dood van de Onschuldige moest aan de eisen van Gods gerechtigheid voldoen, 'opdat Hij door de dood teniet zou doen hem, die de macht over de dood had, dat is de duivel' (Hebr. 2:14). Voor het geloof heeft Hij 'de dood tenietgedaan, en leven en onvergankelijkheid aan het licht gebracht door het evangelie' (2 Tim. 1:10). Ja, de glansrijke dag zal aanbreken dat op grond van dit volmaakte Offer elke smet van de zonde zal zijn weggenomen (Joh. 1:29), dat de werken van de duivel verbroken zullen zijn (1 Joh. 3:8), inclusief de zonde, dat er een nieuwe hemel en een nieuwe aarde zullen worden gegrondvest, waar gerechtigheid woont en geen zonde meer zal zijn (Openb. 21:1-4).

Dat er een opstanding van de doden zal plaatsvinden, wordt duidelijk in de Schrift geleerd. Gods Woord vertelt ons dat er een opstanding zal zijn 'zowel van

rechtvaardigen als van onrechtvaardigen’ (Hand. 24:15). Deze uitspraak leert ons dat de twee opstandingen verschillend in karakter zullen zijn, een feit dat ook in Johannes 5:29 wordt vastgesteld: ‘En zullen uitgaan, zij *die het goede hebben gedaan, tot de opstanding* ten leven, en zij *die het kwade hebben bedreven, tot de opstanding* ten oordeel’. Veel andere plaatsen in de Schrift kunnen als bewijs worden aangehaald, maar deze twee zijn voldoende om aan te tonen dat bij de opstanding de doden verdeeld zullen zijn in twee onderscheiden groepen, die lijnrecht tegenover elkaar staan: ‘de rechtvaardigen’ en ‘de onrechtvaardigen’, ‘die het goede gedaan hebben’ en ‘die het kwade gedaan hebben’.

We willen nu ernstig uw aandacht te vragen voor het gedeelte waaruit het bovenstaande is aangehaald (Joh. 5). De strekking is dat men de Zoon eer verschuldigd is, zoals men de Vader moet eren. De Zoon verkeerde in deze wereld. ‘Het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond’ (Joh. 1:14). ‘Die in de gestalte van God zijnde – aan God gelijk, ja, God Zelf was – het geen roof geacht heeft God gelijk te zijn, maar Zichzelf ontledigd heeft, de gestalte van een slaaf aannemend, de mensen gelijk wordend’ (Fil. 2:6-7). Verloor Hij daardoor ook maar iets van Zijn heerlijkheid? Zeker niet, morele heerlijkheid kenmerkte Zijn gezegende Persoon. Het werd weliswaar niet opgemerkt door de natuurlijke mens, die door de satan was verblind en wiens geestelijk inzicht door de zonde was verduisterd. Maar het werd vreugdevol en met dankbaarheid erkend door allen van wie de harten door Gods genade waren aangeraakt en van wie de ogen door Gods kracht waren geopend. ‘En wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van een eniggeborene van een vader’ (Joh. 1:14).

Maar God heeft het principe vastgesteld: ‘Allen zullen de Zoon eren, zoals zij de Vader eren’. Of hun ogen nu verblind zijn door de god van deze wereld, of wel geopend door de God van alle genade: *allen* moeten en zullen de Zoon eren. Op aarde was Hij veracht en verworpen, blootgesteld aan hoon en smaad en verguizing, die de mens maar kon bedenken. Evenwel zal alle knie zich voor Hem buigen en alle tong zal belijden dat Hij Heer is (Fil. 2:10–11).

In het gedeelte dat wij overdenken wordt onze gezegende Heer voorgesteld in twee karakters, en steeds wordt Hem door eenieder eer betoond. In beide karakters, hetzij als de Gever van het leven, hetzij als de Uitvoerder van het oordeel wordt Hij geëerd. Maar men moet wel bedenken dat men Hem slechts op één manier kan ontmoeten, niet op twee manieren. Als we de verzen 24–31 uit Johannes 5 zorgvuldig overwegen, dan merken we dat onmiddellijk op.

In vers 24 worden ons van iedere ware gelovige drie dingen meegedeeld:

1. hij heeft het eeuwige leven;

De opstanding van de doden

2. hij komt niet in het oordeel;
3. hij is uit de dood overgegaan in het leven.

We kunnen nu niet uitvoerig op dit belangrijke vers ingaan, maar willen de aandacht van onze lezers vestigen op het feit dat de gelovige reeds nu het eeuwige leven bezit en niet hoeft te wachten tot hij sterft, om het te verkrijgen. Hij mag er zeker van zijn dat God niet met hem in het gericht zal treden om zijn zonden en weet dat hij is levend gemaakt – hoewel hij dood in zonden en misdaden was – doordat hij de stem van de Zoon van God heeft gehoord.

Maar niet allen hebben Zijn levendmakende stem gehoord. Velen hebben geleefd en zijn gestorven, en hebben zich doof gehouden. Zij hebben geweigerd de Gever van het leven te eren, en zullen Hem straks moeten eren als Rechter. *‘Verwondert u hierover niet, want er komt een uur, dat allen die in de graven zijn, Zijn stem zullen horen en zullen uitgaan’*. Wat ook hun geestelijke toestand mag zijn op het uur van hun dood, of zij gered of verloren, gelovig of ongelovig geweest zijn, *allen* zullen Zijn stem horen en uit de graven komen. Maar zij staan op tot een verschillend doel! De een *‘ten leven,’* de ander *‘ten oordeel.’*

Als de lezer nog niet eerder heeft nagedacht over dit belangrijke onderwerp, zal hij misschien vragen: *‘Worden niet beide klassen opgewekt ten oordeel?’* Waarom wordt de ene genoemd een opstanding ten leven, en de andere een opstanding ten oordeel? Wees ervan overtuigd dat er geen toevallige woordenverwisseling in het spel is; het is volledig in overeenstemming met de leer van het hele Nieuwe Testament.

Voor de gelovige in Christus is *het oordeel voorbijgegaan*, het ligt al 2000 jaar achter de rug voor hem. Christus, zijn gezegende Plaatsvervanger, is voor hem in de dood gegaan, heeft het oordeel over zijn zonden gedragen en heeft hem nu aangenaam gemaakt voor God. Ja, hij is zo volkomen gerechtvaardigd van alles wat tegen hem was (Hand. 13:39), dat hij *nu* vrede met God bezit (Rom. 5:1), en de zekerheid heeft dat er geen gedachtenis van zijn zonden en ongerechtigheden meer is (Hebr. 10:17). Als de gelovige toch om zijn zonden geoordeeld zou kunnen worden, dan zou het moeten zijn omdat de waarde en de kracht van Jezus' verzoenend werk, waardoor zijn zonden zijn weggedaan, in twijfel werd getrokken. En dit is volkomen onmogelijk. God zij dank!

Wanneer vers 24 ons zegt dat de gelovige het eeuwige leven bezit wat zijn ziel betreft, dan verzekert vers 29 ons dat in de opstanding zijn lichaam uit het graf verlost en veranderd zal worden, waarna het in overeenstemming zal worden gebracht met de heerlijke plaats van het leven in de heerlijkheid, waar hij nu door

het geloof reeds in de geest verblijft. Daarom wordt deze opstanding genoemd de *opstanding tot het leven*.

Maar heel anders is het voor de ongelovige! Het oordeel ligt nog voor hem. De stem die hem uit het graf opwekt, roept hem niet om in te gaan en de heerlijkheid als zijn verblijf te genieten, maar om een ogenblik in het verblindende licht van de Rechter te staan als een beschuldigde voor de balie, om dan te worden geoordeeld voor al zijn zonden. Omdat hij geleefd heeft en gestorven is, en Christus heeft verworpen als de enige Redder van zondaren en geweigerd heeft te vertrouwen op Zijn kostbaar bloed, de enige verzoening voor de zonde, is zijn vooruitzicht om in gerechtigheid te worden geoordeeld naar zijn zonden en geworpen te worden in de poel van vuur (Openb. 20:11-15).

We hebben dus duidelijk gezien dat de beide opstandingen niet alleen in *karakter*, maar ook in *doel* verschillend zijn. Misschien zal de lezer zeggen: 'Ik stem toe dat degenen die zullen opstaan in twee klassen verdeeld zijn, en zelfs de aangehaalde gedeelten schijnen te zeggen dat het doel van de opstandingen onderscheiden is. Maar houden ze niet in dat de doden op *hetzelfde* ogenblik worden opgewekt? Er wordt namelijk gezegd: 'het *uur* komt.'

In de voor ons liggende verzen spreekt de Heer tweemaal over een *uur*. In geen van beide gevallen wordt een afgerond tijdperk van 60 minuten bedoeld, maar een langere, hoewel begrensde tijdsperiode. In onze dagelijkse omgangstaal zijn we met dit gebruik van het woord *uur* wel vertrouwd. Op het eerste gezicht zouden we kunnen denken dat het woord 'uur' in vers 25 hetzelfde is als dat van vers 28, maar ze zijn heel verschillend. De 'doden' in vers 25 zijn niet fysiek dood, hun lichamen zijn niet in de graven. Zij zijn geestelijk en moreel gezien dood.

Dit wordt duidelijk door de uitdrukking: 'Het uur komt en is *nu*'. Dit uur, beste lezer, is begonnen toen onze gezegende Heer deze woorden uitsprak. Sinds die tijd duurt dit uur nog altijd voort, dode zielen worden nog steeds levend gemaakt door de stem van de Zoon van God te horen. Het schenken van geestelijk leven aan *de ziel en de geest* is het onderwerp van vers 25, de opstanding van *het lichaam* wordt behandeld in vers 28. En aangezien de opstanding van het lichaam nog niet begonnen is, worden de woorden '*en het is nu*' – die gebruikt worden in vers 25 – weggelaten in vers 28.

Hoe volmaakt is Gods Woord

Maar we kunnen ons afvragen: 'Over welke tijdsruimte heeft dit eerste uur zich uitgestrekt?' Het is begonnen toen Jezus deze woorden uitsprak, en het duurt nog steeds voort, zodat het al 2000 jaar omvat. Als nu het woord 'uur' in vers 25 een periode aanduidt van 2000 jaar of meer, welke reden zou er dan kunnen zijn om de duur van hetzelfde woord in vers 28 te beperken; waarom kan het ook daar niet zo'n tijdsruimte aanduiden? Als wij verder geen licht over dit onderwerp zouden hebben, zou het onmogelijk zijn te zeggen wanneer de twee opstandingen zullen plaatsvinden: op dezelfde tijd of niet. Maar uit het voorgaande is in ieder geval gebleken dat het mogelijk is dat de twee opstandingen gescheiden zijn door een lange tijdsruimte. Hoe lang deze is, wordt duidelijk gemaakt in een andere passage.

We willen ons nu bezighouden met een gedeelte dat een waarheid bevat, die van grote praktische betekenis is in het leven en de dagelijkse wandel van de christen. Natuurlijk stemt iedereen toe dat de opstanding een werk is van Gods macht, want niemand dan Hij kan de doden leven geven. De mens kan zichzelf of anderen het leven benemen, hij kan een graf delven om er zijn dode in neer te leggen. Maar God op Zijn beurt kan en zal het openen, om de dode eruit te roepen. Maar is de opstanding van de heiligen alleen een handeling van Gods macht? Ja, maar er is meer. In Romeinen 8:11 lezen we: 'En als de Geest van Hem die Jezus uit de doden heeft opgewekt, in u woont, dan zal Hij die Christus uit de doden heeft opgewekt, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door Zijn Geest die in u woont.' De toekomstige opwekking van het lichaam is voor de christen verbonden met de tegenwoordige inwoning van de Geest van God. Het is een opstanding in principe gelijk aan die van Jezus Zelf, en dit kan alleen van de heiligen gezegd worden¹.

Verder ingaan op de zegen van de tegenwoordigheid van de Heilige Geest zou ons te ver van ons onderwerp afvoeren, maar we willen de lezer wijzen op één gevolg van Zijn tegenwoordigheid zoals dit wordt genoemd in vers 23 van Romeinen 8: 'Maar ook wijzelf, die de eerstelingen van de Geest hebben, ook wijzelf zuchten bij onszelf, in de verwachting van het zoonschap: de verlossing van ons lichaam'. Nu is het de tijd van lijden voor Gods kinderen: wij lijden met Christus. En spoedig worden wij met Hem verheerlijkt. Het tegenwoordige lijden en de verzuchtingen

---

¹ Dit slaat op de gelovigen van de tegenwoordige bedeling, d.w.z. degenen die de gemeente vormen. De gelovigen van vóór de uitstorting van de Heilige Geest op de Pinksterdag hadden niet de Heilige Geest inwonend. Het toont ons hoe volkomen de gemeente met Christus verenigd is.

van nu zijn niet te vergelijken met de toekomstige heerlijkheid. Wij zullen dan 'het beeld van de Zoon gelijkvormig zijn'. Evenwel nu wij wachten, houdt de Geest onze gedachten en verlangens bezig met dat heerlijke ogenblik. Wij wachten niet erop om zonen van God te worden. Nu doet de Geest ons al roepen: 'Abba, Vader' (Rom. 8:15). Maar wij verwachten als zonen van God geopenbaard te worden. Want de schepping verwacht reikhalzend dat ogenblik (vs. 19). Dan wordt zij 'vrijgemaakt van de slavernij van de vergankelijkheid tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen van God' (Rom. 8:21).

Dit is allemaal toekomstig. Maar het gebeurt niet bij de dood, maar bij de opstanding. Bij de dood gaat het lichaam tot verderf over, bij de opstanding verrijst het in heerlijkheid en onvergankelijkheid. In het voorbijgaan kunnen we nog opmerken dat de heerlijkheid in verband staat met het lichaam; *het is een grote dwaling te spreken van verheerlijkte geesten.*

Als de christen sterft, vaart zijn geest op om met Christus te zijn, hoewel zijn lichaam in het graf daalt. In die toestand van volmaakte rust en geluk verwacht hij de opstanding, wanneer hij zal worden bekleed met een huis uit de hemel (lees aandachtig 2 Kor. 5:1-9). Met andere woorden: de hoop en de verwachting van de christen zijn niet met de dood, maar met de opstanding verbonden.

Maar wanneer zal dit plaatsvinden?

Voor het antwoord op deze belangrijke vraag slaan we samen 1 Korinthe 15 op. Dit hele hoofdstuk gaat over het onderwerp van de opstanding; ten eerste die van Christus Zelf, daarna van de heiligen. Die van de goddelozen wordt niet genoemd van begin tot eind ².

Er schijnen in Korinthe sommigen geweest te zijn, die zeiden dat er geen opstanding was (vs. 12). Maar de apostel zegt: als dit zo zou zijn, dan zou de prediking van het hele evangelie zinloos zijn, de predikers zouden valse getuigen voor God bevonden worden en hun geloof zou doelloos zijn; 'want als Christus niet is opgewekt, dan bent u nog in uw zonden' (vs. 17). Zo benadrukt hij de waarheid van de opstanding van Christus.

---

² Op de opstanding van de goddelozen wordt zijdelings gedoeld in vs. 26. De dood wordt teniet gedaan na het duizendjarig rijk, als het oordeel wordt uitgesproken vanaf de Grote Witte Troon (Openb. 20:12-15). De dood wordt verslonden tot overwinning (vs. 54) bij de komst van Christus, voordat het duizendjarig rijk begint.

Als Christus niet is opgewekt!

Hij zegt niet: 'Als Christus niet was gestorven'. De opstanding van Christus is het duidelijkste bewijs, niet alleen van het feit dat Hij is gestorven, maar ook van de waarde van Zijn offerdood. Dat is de basis van onze redding en het fundament van onze vrede. 'Hij is opgewekt om onze rechtvaardiging', zegt dezelfde apostel. Laat toch iedere lezer in staat mogen zijn door het geloof met zekerheid hieruit de volgende conclusie te trekken:

- 'Wij dan, gerechtvaardigd op grond van geloof, *hebben vrede met God*' (Rom. 5:1).
- 'Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden.'
- Dit is het bewijs dat er een opstanding van de doden is. Maar niet alleen dat.
- 'Hij is de eersteling van hen die ontslapen zijn.'³

'Maar ieder in zijn eigen orde: Christus als Eersteling' – dit vond 2000 jaar geleden plaats. Het was niet mogelijk dat de *Heilige* door de dood zou worden vastgehouden. Hij was de Eerste die opstond *uit* de doden. 'Daarna, die van Christus zijn, bij Zijn komst' (vs. 23).

'*Daarna...bij Zijn komst*' is het antwoord op de vraag: Wanneer zullen de heiligen opgewekt worden? Bij de komst van Christus. Moeten zij dan nog worden geoordeeld om te zien of zij Hem toebehoren? Nee, omdat zij de Zijnen zijn, worden zij opgewekt bij Zijn komst. Zal dan worden uitgemaakt of zij in heerlijkheid zullen zijn of niet? Nee, want zij *zijn* 'opgewekt in heerlijkheid' (vs. 43).

Let hierop, beste lezer. Dezelfde goddelijke handeling die u, *als u mocht ontslapen*, uit de doden opwekt, brengt u in de heerlijkheid. Eenmaal opgewekt in heerlijkheid, is het duidelijk: dan kan er geen sprake meer zijn van oordeel. En heeft de zin 'als u mocht ontslapen' u misschien verwonderd? Lees dan eens 1 Thessalonicenzen 4:16 en 17, waar we leren dat bij Jezus' komst twee dingen plaatsvinden:

---

³ 'Ontslapen.' Dit woord gebruikt de Schrift voor de dood van een kind van God (zie vers 51 en 1 Thess. 4:13-14 en Joh. 11:11-15). Het heeft alleen betrekking op het lichaam, want de ziel slaapt nooit. We willen erop wijzen hoe duidelijk dit vers het bijzondere karakter van de opstanding van de heiligen bewijst. Van wie is Christus de Eersteling? Is Hij de Eersteling van zondaars die opstaan ten oordeel? Zeker niet. De oogst moet hetzelfde karakter en dezelfde natuur hebben als de eerstelingen. Het is een opstanding ten leven en tot heerlijkheid, niet ten oordeel.

1. 'de doden in Christus zullen eerst opstaan' (let wel: niet de doden in *hun zonden*).
2. 'Wij de levenden, die overblijven (...) zullen opgenomen worden de Heer tegemoet in de lucht' (let wel: zij gaan niet eerst door de dood heen).

Sommigen die deze tekst lezen, evenals anderen die ook over de komst van de Heer spreken, denken dat hiermee de dood bedoeld wordt. Zij zeggen: 'Komt niet de Heer voor ons bij de dood?' Laten wij één ogenblik naar vers 16 kijken. Als een christen sterft, gaat hij naar *Christus* (vgl. Fil. 1:23). Christus verlaat dan niet de heerlijkheid en komt niet op de wolken voor hem. In vers 16 lezen we: '*De Heer Zelf zal neerdalen*'. Is de dood de Heer Zelf? Komt de dood van de hemel met een geroep? En dan, ons vers spreekt niet over de dood maar over de *opstanding*; niet over de tijd dat het lichaam neerdaalt in de groeve, maar over het heerlijke ogenblik dat 'de doden in Christus zullen *opstaan*'.

Maar, zal iemand zeggen, lezen we dan niet direct na de opstanding in 1 Kor. 15:24: '*Daarna is het einde*'. Houdt dat niet in dat de opstanding van de heiligen plaatsvindt helemaal aan het einde van de geschiedenis van de wereld? Op het eerste gezicht lijkt dat zo, maar we moeten in gedachten houden dat de apostel hier de *opvolging van de gebeurtenissen* geeft, meer niet. Hij behandelt niet de tijdsruimte die er tussen die feiten verloopt. '*Daarna*', lezen we in vers 23 en ook in vers 24, maar hoe snel, of wanneer dit zijn zal, wordt ons niet gezegd.

Let er evenwel op dat in vers 23 een tijdsruimte van ruim 2000 jaar ligt tussen de eerste en de laatste helft van dat vers. Hier betekent het woord '*daarna*' dus meer dan 2000 jaren. Waarom kan het dan in vers 24 niet evenzeer een tijdperk van langere duur aangeven?

We nemen aan dat de lezer min of meer vertrouwd is met de talrijke, nog onvervulde profetieën over de komende tijd van ongeëvenaarde zegen op aarde. Het Oude Testament bevat een rijkdom aan voorzeggingen hierover en kondigt in aansprekende taal een zegenrijke tijd aan, waarin de kennis van de Heere de aarde zal bedekken, zoals de wateren de bodem van de zee (Jes. 11). We kunnen nu niet meer aanhalingen geven om over dit punt uit te weiden. We willen eenvoudig de aandacht op die toekomstige tijd vestigen, die wordt ingeleid door de wederkomst van de Heer ten oordeel, en niet zoals vaak gedacht wordt, door de prediking van het evangelie. 'Want wanneer Uw oordelen over de aarde komen, leren de bewoners van de wereld wat gerechtigheid is' (Jes. 26:9).

Zo ook Psalm 96 en 98, die talrijke blijde voorzeggingen doen over deze lichte en glorierijke dag. Beide liederen eindigen met de woorden: 'Laat de hemel zich verblijden en de aarde zich verheugen (...) voor het aangezicht van de HEERE, want

Hij komt, want Hij komt om de aarde te *oordelen*'. Niet alleen zal deze tijd van aardse zegen worden ingeluid door de komst van de Heer ten oordeel, maar hij zal ook helemaal worden gekenmerkt door Zijn persoonlijke, rechtvaardige heerschappij. 'Zie, een Koning zal regeren in gerechtigheid' (Jes. 32:1). 'De HEERE zal Koning worden over heel de aarde' (Zach. 14:9).

Deze en andere profetieën moeten nog vervuld worden (zie Ps. 72). Hij die dan regeren zal, is al in de wereld geweest, maar Hij was toen de Verworpene. In plaats van een kroon droeg Hij een kruis, in plaats van een troon ontving Hij een graf. 'Hij zal over het huis van Jakob Koning zijn tot in eeuwigheid en aan Zijn koningschap zal geen einde zijn' (Luc. 1:33). Ja, de verachte en verworpen Nazarener moet heersen, 'totdat Hij al Zijn vijanden onder Zijn voeten heeft gelegd' (1 Kor. 15:25).

Als Hij regeert, zal Hij niet alleen regeren

In Daniël 7 wordt ons de Zoon des mensen voorgesteld, die op de wolken van de hemel tot de 'Oude van dagen' nadert om uit Zijn handen een koninkrijk en eeuwige heerschappij te ontvangen, die in de plaats van alle andere koninkrijken komt. Direct daarna lezen we van 'de heiligen van de Allerhoogste,' die van de Allerhoogste het koninkrijk ontvangen (vs. 13, 14, 18 en 22). En we worden in het Nieuwe Testament vertroost met de belofte dat 'als wij verdragen, wij ook met Hem zullen regeren' (2 Tim. 2:12). En ten slotte lezen we in Openbaring 20:6 dat wij 'met Hem de duizend jaren regeren'.

Dit laatste is zo belangrijk dat we de aandacht van de lezer ernstig hierbij willen bepalen. Hier wordt zo duidelijk gezegd, hoelang die regering zal duren. Het zal zijn gedurende duizend jaren. Vandaar de benaming duizendjarig Vrederijk. Gedurende die tijd zal de satan gebonden zijn in de afgrond (vs. 2), maar nog niet voorgoed geoordeeld en geworpen in de poel van vuur (vs. 10). En Christus Zelf moet regeren met de heiligen, die leven en heersen met Hem (vs. 4). Ze worden dan niet geregeerd *door* Hem, maar heersen *met* Hem. Wie zijn deze heiligen? Het zijn degenen die deel hebben aan de eerste opstanding (vs. 5-6).

Als dus deze heiligen met Hem heersen, dan moet het zijn *na* hun opstanding, en daarom ook *na* Zijn komst. Want zij worden opgewekt bij Zijn komst. Dus volgt hieruit dat het duizendjarig rijk ligt tussen vers 23 en vers 24 van 1 Kor. 15. Want als er een *eerste* opstanding is, dan moet er ook een *tweede* wezen. Hoeveel jaar ligt er tussen deze twee opstandingen?

De duizend jaren

‘De overigen van de doden werden niet levend, voordat de duizend jaren voleindigd waren’ (Openb. 20:5). Niet alleen vinden we hier duidelijk de leer van de twee opstandingen, maar we vinden ook de tijd die ertussen verloopt. Gedurende de hele periode van de regering van Christus en Zijn heiligen blijven de overigen van de doden – dat zijn zij die in hun zonden gestorven zijn – in hun graven. Aan het einde staan zij op, om geoordeeld te worden voor de Grote Witte Troon en daar hun eindoordeel te ontvangen. Zij worden dan geworpen in de poel van vuur (vs. 15). Hier is dus de verdere bevestiging van wat we in Johannes 5 al hebben gezien.

Er is verschil tussen de eerste en de tweede opstanding wat het doel betreft:

- De *eerste* opstanding is de opstanding ten leven, om te leven en te heersen met Christus.
- De *tweede* opstanding is de opstanding ten oordeel, om geoordeeld te worden voor de Grote Witte Troon naar de werken.

Wie heeft aan de eerste opstanding deel? We lezen in vers 4 het antwoord:

1. ‘Ik zag tronen, en zij gingen daarop zitten, en het oordeel werd hun gegeven.’
2. ‘Ik zag de zielen van hen die om het getuigenis van Jezus en om het woord van God onthoofd waren.’
3. ‘En die het beest of zijn beeld niet hadden aangebeden’, enz.

Om te begrijpen wie met deze drie klassen worden bedoeld, is het noodzakelijk een blik te werpen op de indeling van het boek Openbaring. Aan Johannes wordt het volgende gezegd (Openb. 1:19). Schrijf:

1. ‘Wat u hebt gezien.’
2. ‘Wat is.’
3. ‘Wat hierna zal gebeuren.’

Hier hebben we een drievoudige indeling van het boek. Het eerste deel, ‘wat u hebt gezien,’ vinden we in hoofdstuk 1. Het tweede deel, ‘wat is,’ wordt behandeld in de hoofdstukken 2 en 3. Hier vinden we een profetisch overzicht van de geschiedenis van de kerk als verantwoordelijk geheel voor Christus op aarde, vanaf de dagen van Johannes en de apostelen tot op de komst van de Heer. Deze tijd eindigt wanneer de ware gelovigen opgenomen zullen worden en de naamchristenheid zonder

pardon uit Zijn mond zal worden gespuwd. Het derde deel, 'wat hierna gebeuren zal', is het onderwerp van hoofdstuk 4 tot het einde van het boek.

Zoals gezegd geven de hoofdstukken 2 en 3 ons de huidige geschiedenis van de gemeente op aarde. De aarde is de sfeer van deze hoofdstukken. In hoofdstuk 4 lezen we pas over een deur, die geopend was in de hemel; en we zien daar de hele gemeenschap van de verlost en in heerlijkheid. Algemeen wordt aangenomen dat de vierentwintig oudsten symbolisch *al de verheerlijkte heiligen* aanduiden, die opgewekt of veranderd zijn bij Christus' komst. Ze omvatten al de oudtestamentische heiligen, alsook de gemeente. Zij zitten op 'tronen' in volmaakte rust en vrede, ondanks het feit dat bliksems en donderslagen van de troon van God uitgaan. De oordelen die over de aarde worden uitgesproken, beangstigen hen niet. Zij zullen leven en heersen met Christus, en we zien hen in Openbaring 20:4 op hun tronen zitten.

Tussen hoofdstuk 3 en 4 heeft de komst van Christus voor de Zijnen plaatsgevonden, want in Openbaring 3 zien we hen nog op aarde en in Openbaring 4 in de hemel. Van hoofdstuk 6 tot 19 is de aarde het toneel van Gods handelen en we vinden een korte maar ernstige opsomming van alle oordelen die zullen worden uitgesproken tussen de komst van de Heer voor Zijn heiligen in de lucht en de verschijning met Zijn heiligen op de aarde (Openb. 19:11-14).

Deze oordelen zijn in het begin al vreselijk, maar ze nemen in ernst toe tot het toppunt bereikt wordt bij de vernietiging van het beest en de koningen van de aarde met hun legers, die door Christus verslagen en vertrappt worden als druiven in de wijnpersbak. Gedurende deze tijd zal God met het Joodse volk handelen, dat in ongelof is teruggekeerd in zijn land. Dan zal 'het gelovig overblijfsel,' waarover we zo vaak lezen in de psalmen en profeten, geroepen worden als getuige voor God te midden van een afgefallen christendom. Het kwaad dat beteugeld wordt door de Heilige Geest in deze tijd (2 Tess. 2:6-7), zal nadat de Heilige Geest de aarde heeft verlaten bij de opnemings van de ware gelovigen, tot zijn hoogtepunt rijzen en het overblijfsel van Israël zal lijden onder de folteringen door de Antichrist en het eerste beest, oftewel het herstelde Romeinse rijk. Met verdere Schriftbewijzen kunnen we nu hierop niet ingaan; overvloedig is dit beschreven in Gods Woord. We willen slechts de geest van onderzoek wakker roepen in het hart van iedere gelovige, die dit leest en deze dingen nog niet heeft overdacht.

In deze tijd van verschrikkelijke verdrukking worden de twee andere in Openbaring 20:4 genoemde klassen van personen gemarteld, nl. tussen de opname van de gelovigen bij de komst van Christus en Zijn verschijning in hoofdstuk 19, onmiddellijk voorafgaand aan Zijn duizendjarige heerschappij. De eerste klasse

vinden we in hoofdstuk 6:9-12, de *tweede* in hoofdstuk 13:15. Ons wordt niet meegedeeld wanneer zij opstaan, maar één ding is zeker: zij hebben deel aan de eerste opstanding.

Soms wordt er beweerd dat het leven en heersen met Christus ziet op een herleving van de beginselen, waarvoor de christenheid uit vorige eeuwen de marteldood verdroeg. Die herleving zou dan leiden tot de verbreiding van het evangelie door de hele wereld en de bekering van de mensheid. Wie ook maar in geringe mate vertrouwd is met het onderwijs van het Nieuwe Testament, zal deze verklaring geen ogenblik handhaven. In plaats dat het evangelie verbreid zal worden en de wereld bekeerd, zal het christendom – en dan bedoelen we het hele systeem van een godsdienstige belijdenis – volkomen afvallen van Christus en de waarheid. Zo wordt het ons geleerd in de Schrift (zie 2 Tess. 2:1; Tim. 4:1-4; 2 Tim. 3:1-10 enz.). Het zal onvermijdelijk worden meegenomen door de sterke vloed van wereldsgezindheid, ontrouw en priesterheerschappij in zijn meest ongunstige betekenis.

Bovendien, hoe kunnen *beginselen priesters* voor God genoemd worden? (vs. 6) Nee, de in vers 4 genoemden zijn werkelijk *personen*, die heersen met Christus in de heerlijkheid van de opstanding. Maar aan het eind van de duizend jaren wordt de satan losgelaten. Het hart van de mens is niet veranderd of verbeterd. Het is bereid zich opnieuw tegen God te keren (vs. 8 en 9). ‘Het vlees bedenkt wat vijandschap is tegen God’. En tenzij men wedergeboren is, zal het zich zelfs in die tijd openbaren in openlijk verzet tegen God. Moeten we nog opmerken dat zij die zich tot deze laatste oorlog verzamelen tegen God, de niet-wedergeboren mensen zijn die zich dan op aarde bevinden?

Daarna wordt ons het oordeel getoond over de doden die in hun zonden gestorven zijn, en wel voor de Grote Witte Troon. Nadat de heiligen verheerlijkt zijn, nadat zij hebben geleefd en geheerst met Christus de duizend jaren na de eerste opstanding, *pas hierna* worden de *overigen van de doden opgewekt*. Een deel van de doden – de doden in Christus –, is al duizend jaar eerder opgewekt. Nu volgen ‘de overigen’. Zij staan op *om geoordeeld te worden naar hun werken*. Maar allen die voor deze troon staan, worden in de poel van vuur geworpen. ‘Dit is de tweede dood: de poel van vuur’ (vs. 14).

Aarde en hemel vluchten weg! Elk spoor van de zonde is verdwenen, er is een nieuwe hemel en een nieuwe aarde (Openb. 21:1). De eeuwige toestand begint. God woont bij de mensen (Openb. 21:1-6). Hij is alles in allen (1 Kor. 15:28).

Kort en onvolkomen hebben wij deze hoogst belangrijke dingen besproken. We vertrouwen dat het de gelovige lezer nu duidelijk is dat er twee opstandingen zijn,

die in karakter en ook in doel verschillen, die zullen plaatsvinden volgens een geheel verschillend principe en op geheel verschillende tijden. Het is van groot belang in deze tijd voor iedere dienstknecht van Christus om het woord van de waarheid recht te snijden. We willen met alle liefde de lezers aanmoedigen om wat zij in het voorafgaande gelezen hebben, te vergelijken met de enige onfeilbare gids, het Woord van God. Laat het steeds meer de wens van ons hart zijn oprecht gebruik te maken van het woord van de apostel: 'Om Hem te kennen en de kracht van Zijn opstanding en de gemeenschap aan Zijn lijden, terwijl ik aan Zijn dood gelijkvormig word, om hoe dan ook te komen tot de *opstanding uit de doden*' (Fil. 3:10-11). Wat Paulus verlangde, was een diepere kennis van de Persoon van Christus en volkomen gelijkvormigheid aan Zijn beeld in opstandingsheerlijkheid.

'Om te komen tot de opstanding *uit de doden*,' niet alleen *van de doden*. Opstaan van de dood is geen *bijzonder* voorrecht, want *allen* zullen opstaan. Maar wat Paulus najaagde, was het speciale karakter van de opstanding, die in wezen gelijk is aan die van Christus Zelf, nl. de opstanding *uit het midden van de doden*. Die zou hem verplaatsen in de hemelse heerlijkheid, evenals zijn Heer. Naar die vurig begeerde prijs strekte hij zich uit en dit einddoel probeerde hij te bereiken in de wedloop, ten koste van zichzelf en met gevaar van de martelaarsdood. Maar, wanneer zou hij die bereiken? Bij zijn dood? Nee, alleen in de opstanding, wanneer de lang verwachte Heer komt, die het lichaam van onze vernedering gelijkvormig zal maken aan het lichaam van Zijn heerlijkheid (zie Fil. 3:20-21).

Geliefde medegelovige, laat deze gezegende hoop op gelijke wijze ons hart vervullen, ons leven verhelderen, onze kracht versterken voor en in Zijn dienst, totdat Hij komt!

OudeSporen 2020

